

บทนำ

มหาเทพแห่งขุนเขาตะวันออก* หรือองค์ไท่ซานจวิน มีหน้าที่ควบคุมดูแลการเกิดการตายและอายุขัยของมนุษย์ เป็นผู้นำทวยเทพห้าพันเก้าร้อยองค์ มีอำนาจชี้เป็นชี้ตาย ทั้งยังเป็นเจ้าแห่งภูตผีนับร้อยตน

ขุนเขาไท่ซานอันเป็นที่พำนักตั้งอยู่ทางทิศบูรพา ที่ซึ่งฟ้าดินมาบรรจบเป็นจุดเริ่มต้นของสรรพสิ่ง จึงเป็นเหตุให้เทพบนเขาไท่ซานล่วงรู้อายุขัยสั้นยาวของมนุษย์ ในหมู่ทวยเทพมีเจ็ดสิบสองฝ่ายทำหน้าที่ดูแลจัดการสมุดับันทิกชะตาชีวิตของมนุษย์และเซียน รับผิดชอบคัดแยกการเกิดการตายและฐานะยากดีมีเงินของมนุษย์

ระยะนี้เหล่าเทพและเซียนบนยอดเขาไท่ซานต่างยุ่งง่วนตระเตรียมของขวัญอวยพรวันคล้ายวันประสูติของมหาเทพแห่งขุนเขาตะวันออกจนปลื้มตัวมิได้ ทั้งหมดต่างพยายามเสาะแสวงหาไปทั่วแดนสวรรค์และโลกมนุษย์

* ขุนเขาตะวันออก หมายถึงเขาไท่ซาน ซึ่งเป็นขุนเขาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในห้าขุนเขาสำคัญของจีน อันได้แก่ ไท่ซาน (泰山) หวาซาน (华山) เติ้งซาน (衡山) เติ้งซาน (恒山) และซ่งซาน (嵩山) ชาวจีนมีตำนานความเชื่อเกี่ยวกับเขาไท่ซานมากมาย ทั้งเป็นแหล่งกำเนิดของสรรพสิ่งในโลก และเป็นที่สุดขององค์มหาเทพไท่ซานในศาสนาเต๋า

ด้วยหวังจะพบของขวัญที่สามารถทำให้องค์ไท่ซานจวินแยมสรวลเบิกบาน ทั้งยังต้องรับมือกับบรรดาเทพและเซียน รวมถึงภูตผีในยมโลกทั้งหลายซึ่งเดินทางมาจากทั่วทุกสารทิศเพื่อชกใช้ไล่เลียงถามเรื่องความชอบของ ไท่ซานจวินอยู่ตลอดเวลา

ไม่เพียงเท่านั้น หลายวันก่อนหน้า ด้วยเหตุที่เซียนชั้นผู้น้อยเลอะเลือนองค์หนึ่งในฝ่ายอายุและโชคลาภได้ทำสมุดบันทึกชะตาชีวิตมนุษย์เล่มหนึ่ง และสมุดบันทึกชะตาชีวิตเซียนเล่มหนึ่งหล่นหายไป ทำให้ทวยเทพร้อใจจนแทบตื่นร่า อยากรจะตามหาของกลับคืนมาโดยมิให้กระโตกกระตาก โดยเฉพาะสมุดบันทึกชะตาชีวิตเซียนเล่มนั้น เพราะเกี่ยวพันถึงสิทธิและผลประโยชน์ของเซียนทั้งหลาย สำหรับสมุดบันทึกชะตาชีวิตมนุษย์อีกเล่มนั้นก็ให้แต่ละฝ่ายส่งขึ้นไปให้ฝ่ายอายุและโชคลาภคัดลอกใหม่อีกเล่มก็ได้

"เมื่อมือจจนสุดจะทนแล้ว!" เซียนชั้นผู้น้อยองค์หนึ่งผู้รับผิดชอบคัดลอกสมุดบันทึกชะตาชีวิตมนุษย์ซึ่งทางฝ่ายควบคุมดูแลดวงวิญญาณแต่ละแห่งส่งขึ้นมาให้สลัดมืออีก ๆ จนพู่กัน在手เกือบจะปลิวออกไปอยู่รวมร้อ

"ระวังหน่อย ปัญหาเกี่ยวพันถึงการเกิดการตายและอายุขัยของมนุษย์โลก จะขีดเพิ่มมาขีดหนึ่งหรือทำตกหล่นไปขีดหนึ่งก็มิได้เขียนนะ!" เทพหัวหน้าฝ่ายซึ่งเฝ้าอยู่ด้านข้างถ้ำสิงตาสีเซียนชั้นผู้น้อยคราหนึ่ง "เพราะเจ้าพวกเซียนเชื่อซ้ออย่างพวกเจ้าแท้ ๆ รัฐบาลหรือไม่ว่าทำให้เทพอย่างพวกเรา มีงานเพิ่มขึ้นมากน้อยเท่าไร เหล่าเทพชั้นสูงล้วนเดินทางท่องเที่ยวสี่สมุทรเพื่อเสาะหาของขวัญวันประสูติให้องค์ไท่ซานจวิน เจ้ากลับทำให้ข้าต้องมานั่งเฝ้าเจ้าคัดลายมืออยู่ที่นี้ จริง ๆ เลยนะ! ปกติก็สอนพวกเจ้าแล้วว่าทำงานต้องรอบคอบ แต่ก็ยังฟังไม่เข้าใจอยู่นั้น! ทำให้ข้าต้องมาสิ้นเปลืองเวลา

มากโขอยู่ที่นี้!"

เขียนขึ้นผู้น้อยแลปลิ้น ก่อนจะหยิบฟู่กันขึ้นมาขีดเขียนลงบนสมุดบันทึกชะตาชีวิตมนุษย์อีกครั้ง แล้วจู่ๆ เขาก็อุทาน 'เอ?' ออกมาเสียงหนึ่ง

"ทำไมรี" เทพหัวหน้าฝ่ายขมวดคิ้วอย่างตื่นตัว

"คนที่ชื่อผู้ซางผู้นี้จวนจะหมดอายุขัยแล้ว ต้องแจ้งให้ทางฝ่ายวิญญาณไปรับดวงวิญญาณมา หากไม่ทหารจรนเข้าคัดลอกเล่มนี้เสร็จค่อยส่งไปให้เวลาจะคลาดเคลื่อนเอาได้"

"เดี๋ยวนี้รี"

"ใช่แล้ว"

"ไม่ได้ เวลาที่ฝ่ายวิญญาณเหลือแต่เจ้าเขียนอ่อนหัดองค์หนึ่งอยู่ที่นั่นอิทธิฤทธิ์ไม่แก่กล้า หากเกิดผิดพลาดอะไรขึ้นมาก็แย่แน่"

"แค่รับวิญญาณดวงเดียวเท่านั้น จะเกิดเรื่องผิดพลาดอะไรได้" บรรดาเทพหัวหน้าฝ่ายเหล่านี้ขอบตูดถูกผีมือเหล่าเขียนเล็ก ๆ อย่างพวกเขาเสียจริง เทพหัวหน้าฝ่ายมองเขียนขึ้นผู้น้อย "ที่พูดมาก็ถูกอยู่ แต่ว่า..."

"มิเช่นนั้นก็ปล่อยให้คนผู้นั้นมีชีวิตอยู่นานขึ้นอีกหลายสิบวันแล้วกัน" แต่เวลาวันหนึ่งบนแดนสวรรค์เท่ากับเวลาหนึ่งปีบนโลกมนุษย์เขียนนะ หากรับดวงวิญญาณเข้าไปหนึ่งชั่วยามคนผู้นั้นก็จะมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์นานขึ้นสามสิบวัน

ถึงอย่างไรก็ไม่มีอะไรกับเขาอยู่แล้ว เขียนขึ้นผู้น้อยหยิบฟู่กันขีดเขียนลงบนรายชื่อถัดไป โดยไม่สนเทพหัวหน้าฝ่ายซึ่งขมวดคิ้วมุ่นจนหัวคิ้วจะขีดติดกันอยู่รอมร่อ

"ได้ เช่นนั้นก็ทำตามที่ว่าแล้วกัน เอาชื่อ วันเกิด กับเลขทะเบียนมา

ให้ข้า ข้าจะส่งไปที่ฝ่ายวิญญาณโดยเร็ว..." เทพหัวหน้าฝ่ายยื่นมือมาทางเขียนชั้นผู้น้อยด้วยท่าที่รำคาญเล็กน้อย

แต่คาดไม่ถึงว่าเขียนอ่อนหัดผู้เข้าเวรกลางคืนที่ฝ่ายวิญญาณจะมีทักษะความรู้ยำแย่งขั้นนี้ใช้ได้ ขณะที่รับเอาดวงวิญญาณของชายชื่อมุซางขึ้นมา พร้อมกันนั้นก็เผลอไปเก็บเอาดวงวิญญาณของชายอีกคนที่ชื่อ ลัว่เทียนหยางมาด้วย เขียนองค์นั้นตื่นตกใจรีบใส่ดวงวิญญาณชายแต่ลัว่กลับเข้าร่างไป แต่กลับมิได้ตระหนักเลยว่าตนใส่ดวงวิญญาณผิดร่าง ดันเอาดวงวิญญาณของลัว่เทียนหยางใส่เข้าไปในร่างของชายชื่อมุซางคนนั้น...

7

การตกแต่งจัดวางเรียบง่ายแต่ไม่ขาดความงามเรียบหรู บนโต๊ะไม้จันทร์มีกระดาษซึ่งปรากฏลายมืออ่อนช้อยเรียวยาวที่เขียนด้วยน้ำหมึก และฟูกันคลี่กางไว้แผ่นหนึ่ง อากาศในช่วงย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงเจือไอเย็นเล็กน้อย ยังมีกลิ่นยาอ่อนจางกระจายอยู่ในอากาศอีกด้วย

เมื่อลั่วเทียนหยางตื่นขึ้น ที่ได้เห็นก็คือสภาพแวดล้อมอันแปลกตานี้ เขามวดคิ้วแล้วลุกขึ้นนั่ง ครั้นก้มลงมองก็พบว่าตนสวมอาภรณ์สีขาวล้วน เรียวคิ้วจึงขมวดเป็นปมลึกยิ่งขึ้น ที่แห่งนั้นมันที่ไหนกันแน่ เมื่อคืนวาน เขาเข้านอนที่จวนอ่อง มิได้ไปดื่มสุราดังคืนข้างนอก แล้วเหตุใดพอตื่นขึ้นกลับมาอยู่ในสถานที่ผีสางนี้ได้

ลั่วเทียนหยางกำลังจะพาร่างเดินออกไปนอกห้อง ทว่าหูอันเฉียบไวได้ยินเสียงน้ำดังแว่วมาจากเบื้องหลังจากบังตาในห้อง จึงหันสายตากลับไปมองที่มาของเสียงนั้น และก็ได้เห็นเรือนร่างอิสตรีปรากฏว่าไรรอยอุกฟาก

ของฉากบังตา เขาเลิกคิ้วขึ้นพร้อมกับออกเดินไปด้านในโดยไม่แม้แต่จะคิด...

"อ้อ!" พลันที่หญิงสาวได้เห็นเขาก็ส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตกใจออกมา ดึงเสื้อตัวในซึ่งกำลังจะสวมมาบังทรวงอกตามสัญชาตญาณ "สะ...สามี... ท่านตื่นแล้วหรือ"

สามี? ลั่วเทียนหยางเลิกคิ้วสูง จับจ้องหญิงสาวผู้มีผิวขาวผุดผาดดุจหิมะ ทรวงอกอวบอ้อม บั้นเอวบางอรชร รวมถึงขาเรียวยาวขาวผ่องคนนี้ด้วยสายตาเย็นชา หญิงคนนี้น่ามเฉิดฉันยิ่งนัก นัยน์ตาที่จ้องมองเขาวาวใสชุ่มฉ่ำ เรือนผมยาวขึ้นน้ำสยายอยู่บนไหล่แลดูนุ่มนวลเปราะบางตราตรึงคนเต็มเปี่ยม

เขา...ลั่วเทียนหยาง...ปีนี้อายุสี่สิบเจ็ด ยังมีได้แต่งภรรยา มีบุตร ต่อให้มีคุณหนูจากตระกูลร่ำรวยสูงศักดิ์มากมายร้อนใจอยากเป็นสุหยินท่านอ่อง กระนั้นก็ไม่มีใครอาจทูลเรียกขานเขาว่า 'สามี' อย่างheimเกริมเช่นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น แม้หญิงสาวผู้อยู่ตรงหน้าคนนี้จะเรียกได้ว่าเฉิดฉันตรึงตาคน ช้ำยังเกือบจะเปลือยกายยืนอยู่ต่อหน้าเขา ทว่าเขาลั่วเทียนหยางได้ยลโฉมสาวงามมานานักต่อนัก ไหนเลยจะตกหลุมพรางอุบายโฉมงามที่น่าขันเสียยิ่งได้ง่ายตายเล่า

"เจ้าเป็นใคร ที่นี่มันที่ไหน ทำไมเข้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้" เขาถามหลายคำถามออกมาในจิตใจ สายตาตรึงอยู่บนใบหน้าवलแดงปลั่งของนาง

ฉินสู่ย่่มานมองมู่ซางสามีของตนด้วยสีหน้าอึ้งงันสุดประมาณ นึกไม่ถึงว่าเขาจะถามคำถามแปลกขอบกลพรรณนี้ออกมาได้ หรือว่าอาการป่วยของสามีจะทรุดหนักยิ่งกว่าเดิม หน้าหงาสาหัสถึงขั้นแม้แต่ตนเองเป็นใคร

ก็ลืมไปสิ้น ไม่หรรอกรรมมัง นางเพิ่งแต่งเข้าสกุลมาเพื่อขับไล่ความอัปมงคล
ให้เขายังไม่ถึงสองเดือนดี หากอาการป่วยของเขาเปลี่ยนเป็นสาหัสขึ้น
เช่นนั้นมิเท่ากันนางนำพาไขคร้ายมาสู่เขาหรือ

อีกอย่าง ตลอดช่วงเวลาที่นางแต่งเข้ามา แม้สามีจะไม่สามารถร่วมหอ
กับนางได้ ซ้ำยังไม่ถึงกับปฏิบัติต่อนางอย่างอบอุ่น แต่ยามพูดจากับนางก็
มักอ่อนโยนอย่างยิ่ง คล้ายกับกลัวว่าจะทำให้นางตื่นกลัว สายตาที่มองนาง
ก็มักแฝงรอยยิ้มบาง ๆ แม้หน้าตาจะซีดขาวเพราะอาการเจ็บป่วย ทว่าใน
สายตาของนาง มู่ซางผู้เป็นสามีเรียกได้ว่าเป็นชายหนุ่มผู้หล่อเหลาอ่อนโยน
คนหนึ่ง

แต่...สามีผู้ยืนอยู่ตรงหน้านางในขณะนี้ สายตาเยียบเย็นดุจคน ถ้อยจา
วางอำนาจ กระทบน้ำเสียงยังสูงขึ้นหลายส่วน อยู่ต่อหน้านางซึ่งมีสภาพ
ถึงเปลือยยังไม่คิดจะเบือนหน้าไปสักนิด พาให้นางจินตนาการคนหัวนหวาด
อยู่เล็กน้อย เพราะสามีคล้ายเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ไม่เหมือนเขาคนเดิม
แม้แต่บ่อย

"สามี สุ่ม่านเป็นภรรยาของท่านอย่างไรเล่า ที่นี่เป็นบ้านสกุลมู่ ทั้ง
ยังเป็นบ้านของท่านด้วย ที่ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรนั้น...ก็เพราะที่นี่เป็นบ้าน
ของท่าน ท่านจึงอาศัยอยู่ที่นี่มาตลอด" ฉินสุ่ม่านกำเสี้ยวตัวในที่ถืออยู่ใน
มือไว้แน่น ก้มหน้าจูดไม่กล้ามองเขา ขณะตอบคำถามแต่โดยดี

"เจ้ากำลังพูดเหลวไหลอะไรนะ ข้ามิได้แหม่ม! แล้วสถานที่ที่สี่สางแห่งนี้
จะเป็นบ้านของข้าได้อย่างไร" ลั่วเทียนหยางชักโมโหขึ้นมาแล้ว ขณะกำลัง
จะก้าวเข้าไปคว้ามือของนาง หางตาพลันเหลือบไปเห็นดวงหน้าที่อยู่ใน
กระจกเงาด้านข้างนั้น

มือของลั่วเทียนหยางชะงักไปพลัน เบิกตาจ้องกระจกเงาบานนั้นด้วย
อาการตกตะลึง ไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ตนได้เห็นแม้แต่บ่อย...

นั่นเป็นใบหน้างามหมดจดขาวซีดใบหน้าหนึ่ง แลดูสุภาพนุ่มนวล
ชวนมอง ร่ามสูงผอมชubbอย่างเห็นได้ชัด คิ้วก็อ่อนจางอย่างยิ่ง ดูท่าทางเป็น
นักศึกษาอ่อนแอคนหนึ่ง สิ่งสำคัญคือ...ชายผู้อยู่ในกระจกคนนั้นหาใช่เขา
ลั่วเทียนหยางแม้แต่บ่อย!

ที่แท้มีมันเรื่องพิเรนทร์อะไรกันนี้ เหตุใดพอเขาอนตื้นขึ้นมาก็ถูก
เปลี่ยนโฉมหน้า แล้วยังเปลี่ยนร่างกายอีกด้วย มีภรรยาเพิ่มเข้ามาคนหนึ่ง
อย่างน่าพิศวงงงงวยไม่พอ ยังถูกเปลี่ยนชื่อแซ่อีกด้วย! นี่มันช่างเป็นเรื่อง
เหลวไหลไร้สาระสิ้นดี! น่าตายนัก! เขาถูกคาถาอาคมเข้าให้แล้วหรืออย่างไร

ในหัวของลั่วเทียนหยางมีเสียงดังหึ่งๆ ครั้นแล้วก็นึกถึงคัมภีร์ลัทธิมาร
อายุร้อยปีเล่มหนึ่งซึ่งเคยเปิดอ่านเมื่อหลายปีก่อนขึ้นมาได้ ในคัมภีร์คล้าย
จะมีเนื้อหาบางตอนกล่าวถึงเรื่องดวงวิญญาณออกจากร่างและดวงวิญญาณ
เข้าสิงร่าง...

"สามี ท่านเป็นอะไรไป" ฉินสู่ยม่านมองเขาด้วยสีหน้าแววตาห่วงกังวล
เขาดูคล้ายได้รับความตระหนกตกใจใหญ่หลวง ใบหน้าหล่อเหลาหมดจด
แลดูท้อแท้สิ้นหวังและตระหนกกลนลานอย่างเห็นได้ชัด

สายตาดูดันเย็นขาของลั่วเทียนหยางกวาดมองนางคราหนึ่ง ก่อนจะ
ข่มกตความรู้สึกตื่นตะลึงและตระหนกตกใจในอกไว้อย่างรวดเร็ว เขาจะ
ลนลานทำอะไรไม่ถูกในเวลาเยี่ยงนี้มีได้ เขาต้องหาสาเหตุว่าทำไมตนถึง
กลายมาเป็นเช่นนี้ให้รู้แน่ชัดก่อน อีกทั้งต้องหาคคนมาแก้ไขเรื่องนี้โดยเร็ว
ที่สุด

หากเขากลับเข้าร่างของตนมิได้...

น่าตายนัก! คงไม่เป็นเช่นนั้นหรือกรรมัง! เขาจะมีให้เรื่องพรรคนั้น
เกิดขึ้นเด็ดขาด!

ลั่วเทียนหยางรักษาท่าที่สงบมั่นคงไว้สุดกำลัง เขามิได้ตระหนกเลย
ว่าในขณะที่ร่างกายของตนกำลังสั่นเทาไม่หยุด นอกจากอาการตระหนก
ลนลานและหวาดหวั่นแล้ว ที่มากยิ่งขึ้นไปกว่าก็คืออารมณ์โกรธซึ่ง ให้อย่างไร
ก็คิดไม่ถึงว่าเรื่องแปลกพิสดารทั้งยังไร้สาระเช่นนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเขาได้ เขา
เพียงแค่นอนหลับตื่นขึ้นมาเท่านั้น!

"สามี..." จีนสุ่ยม่านขานเรียกเขาด้วยน้ำเสียงเป็นกังวลอีกครั้ง ใน
ดวงตาคำวามมีแววอาการหวาดหวั่นเช่นเดียวกับเขา นางไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
กับตัวเขา นางรู้แต่เพียงว่าอาการป่วยของสามีดูเหมือนจะหนักหนาสาหัส
ยิ่งกว่าเดิม ทำให้นางอดเป็นห่วงมิได้

"อย่ามาเรียกข้า!" มีชีวิตอยู่มาจนอายุสี่สิบเจ็ด เขาไม่เคยเจอจะเจอ
เหตุการณ์ที่ทำให้ตื่นตระหนกและโกรธเกรี้ยวถึงเพียงนี้มาก่อน เรื่องนี้มัน
ช่างทำทลายขีดความอดทนของเขาโดยแท้

ลั่วเทียนหยางหันกายหมายจะจากไป ตัดสินใจว่าจะไม่รั้งอยู่ในสถานที่
พิลึกพิลั่นนี้ต่อไป เขาต้องกลับไปดูร่างแท้จริงของเขาซึ่งอยู่ในจวนอ่องร่าง
นั้นว่าที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ถ้าหากว่าภายในร่างของเขาที่จวนอ่อง
มีอีกวิญญาณสิงสู่อยู่...น่าตายนัก! เขาจวนเจียนจะคลุ้มคลั่งแล้ว!

วินาทีก่อนหน้าที่ลั่วเทียนหยางจะก้าวเท้ายาวๆ ออกจากห้องไป
จีนสุ่ยม่านพลันเผลอเข้าไปกอดเขาไว้แน่นจากด้านหลัง โดยไม่สนใจว่าบนร่าง
มีเพียงเสื้อนอกที่ฉวยติดมือมาสวมคลุมไว้ติดกาย

"สามี ท่านจะไปไหน ที่แท้...ที่แท้ท่านเป็นอะไรกันแน่ ร่างกายไม่สบาย หรือ ทำไมท่านต้องโมโหถึงเพียงนี้ ไม่เห็นท่านเคยโมโหมาก่อนเลยนี่ เพราะ ข้าทำอะไรให้ท่านไม่พอใจใช่หรือไม่"

เรือนร่างนุ่มนิ่มแนบสนิทกับแผ่นหลังกว้างใหญ่ของเขา

ทั้งที่ดูภายนอกท่าทางอ่อนแอเปราะบางแท้ๆ ไม่นึกว่าจะทุ้มเทกอด เขาไว้ด้วยเรี่ยวแรงมหาศาล

ลัว่เทียนหยางขบกรามกรอด อดกลั้นความคิดอยากตวาดใส่นางขึ้นมาชั่วเล่น หากนางไม่รู้โอ้โหน้อเห็นอะไรแม้แต่บ่อย เช่นนั้น...สำหรับนางแล้ว 'เขา' ในตอนนี้ก็เป็นสามีของนางไม่ผิดแน่ ต้องมาเผชิญหน้ากับเขาที่เป็นเช่นนั้นางคงจะงงวาระคนหวาดกลัวแน่แท้...แต่...นี่มิใช่กงการอะไรของเขา!

"ปล่อยมือซะ!" เขาตวาดออกไป

"ไม่ นอกเสียจากสามีจะบอกข้าก่อนว่าจะไปไหน ร่างกายของท่านไม่แข็งแรง พักหลังเวลาที่นอนอยู่บนเตียงนับวันจะยาวนานขึ้น แม้ข้าจะดีใจมากที่สามีมีเรี่ยวแรงสามารถออกไปเดินข้างนอกได้ แต่...ให้ข้าไปกับท่านด้วยได้หรือไม่ หากไม่ระวังไปโดนลมหนาวเข้า ร่างกายของท่านจะรับไม่ไหวเอานะ ถือว่าข้าขอร้องท่านก็ได้"

ที่แท้สามีผู้นั้นของนางเป็นคนป่วยใกล้ตายนี่เอง มิน่าใบหน้าถึงแม้จะหล่อเหลา แต่กลับซีดขาวราวกับซากศพไม่มีชีวิต! ลัว่เทียนหยางเจียนจะแหงนหน้าคำรามก้องฟ้า เขา...อ้องแห่งแคว้นไปซื้อผู้สูงส่ง ที่แท้มันเพราะเหตุใดถึงได้สลักร่างกับคนป่วยใกล้ตาย

"เจ้าว่า ข้าซื้ออะไรนะ"

หา? ฉินสู่ยมันอึ้งงั้นไป เกือบจะร้องไห้ออกมาอยู่รอมร่อ สามมีป่วยหนักถึงขั้นนึกชื่อแซ่ของตนไม่ออกเขียวหรือ

"รีบบอกมาสิ!"

"ได้...สามมีแซ่มู่ ชื่อซาง ชื่อของข้าคือฉินสู่ยมัน ส่วนท่านแม่..."

"ใครถามเจ้ามากมายเพียงนั้น" เขาไม่มีความจำเป็นต้องท่องจำชื่อบรรพชนสิบแปดชั่วโคตรของคนแซ่มู่ผู้นี้ "ที่นี่มันที่ไหน ห่างจากเมืองหลวงไกลหรือไม่"

หา? สีหน้าของฉินสู่ยมันเปลี่ยนเป็นซีดเผือดลงทุกที สามมีในเวลาที่ไม่เพียงลืมชื่อลิมแซ่ กระทั่งตนเองอาศัยอยู่ที่ไหนยังลืมไปด้วยหรือนี้ หรือว่าเขาสูญเสียความทรงจำไปจนหมด

"เป็นไปไปแล้วหรือไร ตอบคำถามข้ามา!"

"ได้...ที่นี่คือเมืองตงหลิว ห่างจากเมืองหลวงไม่ไกล เอ๊ะ สามมีอยากไปเมืองหลวงหรือ ทำเช่นนั้นมิได้นะ! ถึงแม้ตงหลิวจะอยู่ห่างจากเมืองหลวงใช้เวลาเดินทางแค่มิกี่ชั่วยาม แต่ร่างกายของสามมีรับไม่ไหวแน่! ข้าไม่ยอมให้ท่านไปหรอก!" นางกอดเขาแน่นกระชับยิ่งขึ้น ต่อให้ต้องพยายามสุดชีวิตก็ต้องรั้งเขาไว้ให้ได้

"ปล่อยมีเอนะ!"

"สามมี อย่างน้อยให้ข้าไปกับท่านด้วย..."

"ไม่จำเป็น! ข้าไม่ตายหรอกนะ!" หากตาย ดีไม่ดีเขาอาจได้กลับเข้าร่างเดิมของตนก็ได้ จะเป็นเช่นนั้นหรือไม่นะ พอคิดถึงตรงนี้แล้วเทียนหยางก็เดือดดาลขึ้นมาอีกระลอก

ทันใดนั้นเขาก็สะบัดแขนเสื้อคราหนึ่ง ออกแรงดันหญิงสาวที่อยู่ข้างหลัง

ตัวออกไป แล้วจึงก้าวเร็ว ๆ จากไป...

ลั่วเทียนหยางเติบโตอยู่ในเมืองหลวงแคว้นไปชื่อมาตั้งแต่เล็ก ยามเยาว์เป็นองค์ชาย พอโตมาก็เป็นอ๋อง กษัตริย์องค์ปัจจุบันแห่งแคว้นไปชื่อเป็นพระเชษฐาร่วมอุทรของเขา ยามเยาว์อาจเรียกได้ว่าสนิทสนม แต่ต่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องแน่นแฟ้นเพียงใด หลังจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งขึ้นครองบัลลังก์ก็ยากที่จะไม่ถูกปัจจัยภายนอกต่าง ๆ ทำให้เปลี่ยนแปลงไปอยู่ดี

ขณะนี้ตัวเขายืนอยู่หน้าประตูใหญ่ของจวนอ๋องของตน แต่กลับนึกไปถึงกษัตริย์ผู้ซึ่งประทับอยู่ในวังหลวงองค์นั้นได้ ชี เป็นเพราะรูปร่างหน้าตาเขาเปลี่ยนไป ไม่มีใครในที่แห่งนี้จดจำเขาได้สักคน เขาจึงรู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดายอย่างประหลาดกระทั่งคิดถึงพี่ชายเป็นพิเศษหรือไรนะ

เขาเยาะหยันตนเองเสียหนึ่ง ก่อนจะเดินพลั้งกระโดดข้ามกำแพงเข้าไปในจวน ไม่มีใครจะรู้จักจวนทั้งหลังดีไปกว่าเขา แม้แต่เวลาลาดตระเวนของเหล่าองครักษ์เขาก็จำได้แม่นยำ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมาถึงหน้าตำหนักบรรทมของตนได้อย่างง่ายดาย แต่กลับได้เห็นองครักษ์จำนวนหนึ่งล้อมอยู่นอกตำหนักบรรทมของเขา และกลุ่มคนซึ่งกำลังเดินเข้าเดินออกประตูไม้แกะสลักบานใหญ่นั้นล้วนเป็นแพทย์หลวงในวังทั้งสิ้น

ลั่วเทียนหยางหลบซ่อนตัวอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งนอกตำหนักบรรทม พลังกลั่นใจเสียหู่ฟังคำสั่งหนาของเหล่าสาวใช้ที่เพิ่งยกถาดเดินออกมาจากข้างใน...

"ทำอย่างไรดี ท่านอ๋องจะไม่ตื่นขึ้นมาตลอดไปหรือไม่" ผู้พูดคือขุนเยียน

สาวใช้ซึ่งปราดเปรี๊งคล่องแคล่วที่สุดในจวน น้ำเสียงของนางเจือรอย
สะอื้นให้เข้มข้น ฟังดูก็รู้ว่านางเป็นท่งเป็นโยเขาสุดซึ้ง

"เรื่องนี้ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน แม้แต่แพทย์หลวงยังกล่าวว่าจะไม่รู้ทำไมจู่ๆ
ท่านอ่องก็หลับไหลไม่ตื่น แล้วนี่จะทำอย่างไรดี เมื่อวานท่านอ่องยังดี ๆ อยู่
เลย ไฉนวันนี้ก็..."

"จะต้องไม่เป็นไรแน่! ข้าเชื่อว่าด้วยบารมีของท่านอ่อง เทพบนสวรรค์
จะต้องคุ้มครองเขาแน่ ยิ่งไปกว่านั้น ขนาดแพทย์หลวงที่เก่งที่สุดในวังยัง
มาช่วยตรวจอาการท่านอ่อง จะต้องไม่เป็นอะไรแน่"

"ขุนเอียน เจ้าได้ยินหรือไม่ ดูเหมือนแพทย์หลวงท่านหนึ่งในนั้นจะบอก
ให้เชิญพ่อมดหมอผี..." สาวใช้ฉีเออร์ลดเสียงให้เบาลง "เห็นบอกว่าวิญญาณ
ของท่านอ่องอาจถูกผีร้ายพาไปถึงได้เป็นเช่นนี้..."

"เหลวไหล!" ขุนเอียนดุเสียงเบา "รีบไปเร็ว ระวังท่านพ่อบ้านได้ยิน
จะถูกทำโทษเอานะ!"

ขณะมองตามเงาร่างของพวกนางจากไป นัยน์ตาของลั่วเทียนหยาง
ก็เพิ่มเงาอึมครึมขึ้นมาสายหนึ่ง

ที่แท้เขามิได้สลับร่างกับผู้อื่น แต่ดวงวิญญาณของเขาวิ่งไปสิงร่างของ
ผู้อื่น ผลคือร่างกายของเขาเมื่อปราศจากดวงวิญญาณก็สลายไสไม่ฟื้น

ที่แท้เกิดเหตุผิดพลาดอะไรขึ้นกันแน่ ตอนนี้น่าควรทำเช่นไรดี จะให้
ใช้ชีวิตไปโดยอาศัยใบหน้าและฐานะตัวตนของผู้อื่นหรือ เมื่อมีใบหน้า
เช่นนี้ ใครจะเชื่อว่าเขาคืออ่องลั่วเทียนหยาง ถ้าหากดวงวิญญาณของเขา
ไม่อาจกลับคืนร่างกายของตนได้ เช่นนั้น...เขามีต้องใช้ชีวิตอยู่ในร่างของ
ผู้อื่น...มีชีวิตอยู่โดยอาศัยฐานะตัวตนของผู้อื่นไปทั้งชาติหรือ

น่าตายนัก! สวรรค์กำลังล้อเขาเล่นอยู่หรือไร
ร่างของลั่วเทียนหยางเครียดเกร็งด้วยโทสะ เขายกมือของมู่ซางขึ้น
ดู แม้จะพอมจับขีดขาวอยู่เล็กน้อย กระนั้นก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการ
เคลื่อนไหวของเขาสักนิด เขา...ยังเป็นลั่วเทียนหยางคนเดิม เพียงแต่สับเปลี่ยน
รูปลักษณ์ภายนอกให้เป็นอีกโฉมหน้าหนึ่งเท่านั้น แต่กระนั้นก็ทำให้เขาไม่
อาจกลับไปในที่ที่ควรกลับไป

"ใครนะ" ฉับพลันกระบี่เล่มหนึ่งก็มาจ่ออยู่ตรงลำคอของเขา
ลั่วเทียนหยางยืนนิ่งไม่ไหวติง ได้ยินเสียงคันทูดังขึ้นข้างหลังตัว เป็น
เสียงหย่องครักษ์คู่กายเขานั่นเอง

"ข้าเอง เจียงหย่ง" ลั่วเทียนหยางพลันพบว่าแม้เขาจะสับเปลี่ยนร่าง
แต่เสียงฟังดูมิได้เปลี่ยนไปเท่าใดนัก หากอาศัยเสียงที่คล้ายคลึงกับเขา
คนเดิมทำให้เจียงหย่งเชื่อว่าเขาคือท่านเองได้...

ครั้นได้ยินเจียงหย่งก็วิ่งไป มือที่กุมกระบี่กระตุก
เสียงนี้...เห็นชัด ๆ ว่าเป็น...

เป็นไปไม่ได้! เห็นทนไหวว่าท่านเองนอนสลบไสลมิได้สติอยู่บนเตียง ไท
เลยจะมายืนอยู่ที่นี่ได้...

"เป็นใคร หันหน้ามา!" เจียงหย่งตะคอกเสียงดัง รู้สึกกระวนกระวาย
เพราะจิตใจที่สับสนว่ารุ่นพี่ขึ้นมาอย่างประหลาดของตน

ลั่วเทียนหยางถอนหายใจ ยังคงหันหลังให้เขา "ลำพังแค่ฟังเสียงของ
ข้า เจ้าก็จำข้ามิได้รี เจ้าอยู่ข้างกายข้ามาห้าปีแล้ว เสียงพูดของข้า เจ้า
ก็ฟังไม่ออกเชียวรีเจียงหย่ง"

หรือว่าจะต่างไปเล็กน้อยนะ แม้เขาจะรู้สึกว้าวุ่นเดียวกับเสียงของ

เขาเมื่อก่อน แต่ก็ไม่เหมือนเสียทีเดียว บางทีชายที่ชื่อมุซางคนนั้นอาจมีเสียงพูดคล้ายกับเขาก็เป็นได้ หรือไม่อาจเพราะล้มป่วยมานานเสียงจึงทุ้มต่ำอ่อนระโหยไปบ้าง ผู้หญิงที่ชื่อฉินสุ่ยมานคนนั้นถึงได้ไม่รู้สึกรู้ว่าแปลก

"เจ้า...ไม่ต้องมาเล่นตลปตะแลง! หันมานะ หาไม่ข้าจะฆ่าเจ้าซะ!"
 ล้วเทียนหยางถอนหายใจอีกครา

ต้องสู้กันจริงๆ หรือ ทันทีที่ได้เห็นใบหน้าของเขา เจียงหย่งจะต้องเห็นเขาเป็นมือสังหารมาเยือนแน่แท้ วรยุทธ์ของเจียงหย่งสูงส่ง หากต้องต่อสู้พาดฟันกับเขายกหนึ่งจริงๆ ละก็ เกรงว่าคนที่จะลงไปนอนกองกับพื้นก่อนคงหนีไม่พ้นเป็นเขา จากนั้นก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวอะไรแล้ว

"เจียงหย่ง ยังจำได้หรือไม่ว่าห้าปีก่อนข้าเก็บเจ้ากลับมาจากนอกวังได้อย่างไร เจ้าเกือบจะจมน้ำตายอยู่ในแม่น้ำสายนั้น ข้าเป็นคนกระโดดลงไปช่วยเจ้าไว้ ยังจำได้หรือไม่ ต่อมาเมื่อสามปีก่อน เจ้าพลาดพลั้งทำข้าบาดเจ็บยามฝึกกระบี่กัน ฝ่าบาทที่เสด็จมาเยี่ยมข้าทอดพระเนตรเห็นข้าพอดี ทวิดจะถูกพระองค์ตรัสสั่งประหารชีวิต ข้าเป็นคนทูลขอร้องให้ทรงละเว้นชีวิตน้อยๆ ของเจ้าไว้สุดความสามารถ เรื่องที่ข้าพูดมานี้จริงอยู่ที่มีคนล่องรู้กันหลายคน และก็ทำให้ความลับอะไร แต่...เจ้ามีแผลเป็นที่ถูกไฟลวกตอนเด็กๆ อยู่ต่ำจากสะโพกลงไป เรื่องนี้ไม่น่าจะมีใครรู้กระมัง ตอนที่ช่วยเจ้าขึ้นมาจากแม่น้ำ ข้าเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เจ้าบนรถม้าด้วยตนเอง ภายหลังเจ้าบอกข้าว่ารอยแผลนั้นเกิดจากน้ำมือของมารดาตัวเอง เจ้าคงไม่มีวันลืมความเจ็บปวดนั้นไปทั้งชาติ ใช่หรือไม่"

เจียงหย่งจ้องแผ่นหลังของคนผู้นั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ มือที่ถือกระบี่เริ่มกระตุกสั่นจนดูมิได้

"หันมานะ!" เจียงหย่งตะคอกลั่นอีกครั้ง

ลั่วเทียนหยางหันกายมาอย่างเชื่องช้า แสงอาทิตย์อ่อนจางอบอุ่มสอดส่อง
ใบหน้าหล่อหมดจดขีดขาวของเขา สายตาที่จับจ้องเจียงหย่งแลดูจุนใจอยู่
บ้าง

"เจ้า..." ใบหน้าซึ่งไม่เหมือนท่านอ๋องโดยสิ้นเชิงแต่กลับบอกเล่าเรื่องราว
ที่มีแต่ท่านอ๋องเท่านั้นที่ทราบได้ทำให้เจียงหย่งตื่นตะลึงระคนสับสน

"เป็นข้าเอง ลั่วเทียนหยางท่านอ๋องของเจ้า"

"ไม่..."

"หากแม้แต่เจ้าก็จำข้ามิได้ เช่นนั้นเจ้าก็พ้นข้าหนึ่งกระบี่เสียเถิด ถ้า
ต้องอาศัยร่างของผู้อื่นใช้ชีวิตของผู้อื่น มิสู้เจ้าสังหารข้าจะดีเสียกว่า"
ลั่วเทียนหยางไพล่สองมือไว้ข้างหลัง หลับตาลง เขิดศิระชั้น ทำทีแฝง
ไอยไลโอหังเช่นคนที่เห็นความตายเป็นเช่นการกลับบ้านเก่า

ปลายกระบี่จวนเจียนจะทิ่มแทงเข้าสู่ลำคอของลั่วเทียนหยาง เจียงหย่ง
จ้องมองบุรุษผู้ทรงระนองอาจคล้ายกับท่านอ๋อง ทั้งยังแฝงท่าทางโอหังอวดดี
เช่นเดียวกันตรงหน้าคนนี้ ต่อให้ใบหน้าแตกต่าง แต่ท่าทีหยิ่งผยองเช่นนั้น
เหมือนราวกับถอดจากพิมพ์เดียวกัน กอปรกับเรื่องที่เขาเล่ามาเมื่อครู่แล้วจะ
ให้เจียงหย่งไม่เชื่อได้อย่างไร

เจียงหย่งลดกระบี่ลงทันควัน ก้าวเข้าไปคุกเข่าตรงหน้าลั่วเทียนหยาง
"ท่านอ๋อง...ได้โปรดบอกข้าหน่อยที่ว่าที่แท่นมันเรื่องอะไรกันแน่ และข้าน้อย
จะช่วยอะไรท่านได้บ้าง"

ไดยินดั่งนั้นลั่วเทียนหยางก็ลืมตาขึ้นจ้องมองเขาอย่างตื้นตันสุดซึ้ง

"เจ้าเชื่อว่าข้าเป็นท่านอ๋องของเจ้าจริงๆ หรือ"

"ขอรับ ท่านอ๋อง"

ลี้เวียนหยางประคองเขาให้ลุกขึ้น ก่อนจะก้าวเข้าไปกอดเขาไว้ "ประเสริฐแท้...ไม่เสียแรงเป็นผู้ช่วยที่เก่งกาจที่สุดข้างกายข้า! ข้ามิได้เอ็นดูเจ้ามาห้าปีโดยเปล่าประโยชน์แท้ ๆ!"

เสียงสวบสาดดังแว่วมาไม่ไกลออกไป...

"ใครอยู่หลังต้นไม้ นั่น ออกมานะ!" ฉับพลันก็มีคนตะคอกขึ้น

เจียงหย่งตระหนกตกใจ ลดเสียงให้เบาลงกล่าวว่า "ท่านอ๋อง ที่นี้อยู่นานมิได้ อากาศป่วยของท่านทำให้ฝ่าบาททรงกริ้วใหญ่ มีรับสั่งให้หาตัวคนที่ทำร้ายท่านจนเป็นเช่นนี้ให้ได้ ยามนี้ที่นี้เต็มไปด้วยทหารรักษาพระองค์ ท่านออกจากจวนไปก่อนเถิด ปล่อยให้ข้าน้อยรับหน้าแทนท่านที่นี่ก่อน อีกสักครู่ข้าน้อยจะออกไปพบท่านนอกจวน..."

ห่างจากเมืองหลวงไปสิบลี้มีสิ่งปลูกสร้างสูงตระหง่านงดงามทัดเทียมพระราชวัง แวดล้อมด้วยป่าเขาและธารน้ำเขียวขจี ตั้งอยู่บริเวณที่มีไธศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในแดนดิน คนที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรจะต้องนึกไปว่าที่แห่งนี้เป็นตำหนักแปรพระราชฐานขององค์ษัตริย์แน่แท้ คงคาดไม่ถึงว่าจะเป็นที่พักของหัวหน้าโจรภูเขาที่เห็นเหล่าขุนนางและเจ้าหน้าที่ทางการเป็นเช่นผงธุลี

หัวหน้าโจรภูเขาผู้นี้รูปลักษณ์งามล้ำ แต่กลับเปรียบตนเองเป็นดังพญามัจจุราช ยามออกก่อความเดือดร้อนให้ผู้คนมักใส่หน้ากากปิดตาสีดำงามวิจิตร ยามยิ้มพรายเห็นเพียงดวงตาพราวระยับของเขาสว่างเจิดจ้า ทิมแทงตายังนึก ไท่นจะยังมุ่มปากเร้าใจที่มักเหยียมนิ้วงอนงามเป็นที่สุดนั้นอีกเล่า

ต่อให้เขารูปร่างเหลือคณา แต่ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายใคร
เล่าจะเคลิบเคลิ้มไหลหลงไปกับความงามของเขา ไซ้ว่าเสียสติไปแล้ว
เสียหน่อย! จะรักษาชีวิตไว้ยังแทบทำมิได้! ด้วยเหตุนี้จึงถูกบรรดาคุณชาย
กิติ ชูนางกิติเหล่านั้น รวมถึงชาวยุทธบางคนตั้งฉายาให้ว่า 'มัจจุราชยิ้ม'
ลั่วเทียนหยางนำเจียงหย่งองค์ครักษ์คู่กายมาถึงยังสวรรค์บนแดนดิน
แห่งนี้ เขาพลิกกายลงจากอาชาอย่างคล่องแคล่ว โดยมีเจียงหย่งตามติด
อยู่ข้างหลัง ก่อนจะแจ้งชื่อเสียงเรียงนามแก่ยามซึ่งเฝ้าอยู่หน้าประตูใหญ่
เป็นอันดับแรก

"โปรดนำความไปแจ้งแก่ท่านหัวหน้าว่าท่านอาของเขามาเยี่ยมเยือน
เรียนขอเข้าพบ"

"ท่านอาของท่านหัวหน้าอย่างนั้นรี" ยามหน้าประตูมองคนทั้งสองด้วย
สีหน้าระวางสงสัย ก่อนจะเข้าประตูไปแจ้งข้อความอย่างไม่ค่อยสมครใจ
เท่าใดนัก

ทั้งคู่รอกันออกอยู่นานกว่าจะมีคนมานำเข้าไป เมื่อผ่านระเบียบทางเดิน
ลานบ้านกว้างขวาง รวมถึงเดินตัดผ่านลานฝึกขนาดใหญ่ไปแล้ว ก็มาถึง
ยังตำหนักหลังใหญ่งามวิจิตร

บนตำหนักใหญ่มีบุรุษหนุ่มนั่งขัดสมาธิอยู่ผู้หนึ่ง อากัปกริยางามสง่า
หากเหิมเกริม ดวงตาและเรียวคิ้วแฝงความงามเลิศเลอละมุนละไม ยาม
กลอกดวงตาไปมากลับเจือท่าทียโสโอหังวางๆ เอกเขนกอยู่บนบัลลังก์หน้า
ตำหนักพลางเลิกคิ้วจ้องมองผู้มาด้วยสีหน้าแววตาเปลิดเปล็นเต็มเปี่ยม

เจียงหย่งแห่งจวนอ๋องลั่ว เขารู้จัก เพราะยามลั่วเทียนหยางมา
เยี่ยมเยือนเคยได้เห็นอยู่สองสามครั้ง แต่นักศึกษาที่เล็ดหูล่อหมดจด ทั้ง

ยังเปราะบางปานด้านลมไม่อยู่ข้างๆ เขาคนนั้น...

เอ้?

ผีหลอกแล้ว

"เสด็จจาสิบสาม" เฟิงซีหัวเราะออกมาแล้ว มีหน้าซำยังเป็นเสียงหัวเราะ ย่ำๆ ดังลั่นอีกด้วย เสียงหัวเราะเหิมเกริมดังสนั่นทวนไหวจนแทบจะสะเทือน ให้เคหาสน์ทั้งหลายถลาลงมาแล้ว

"น่าตลกขบขันเพียงนั้นเชียวหรือ" ลั่วเทียนหยางม้มปากเป็นเส้นตรง อย่างไม่สบอารมณ์ "ข้ามาหาเจ้า มิใช่เพื่อให้เจ้ามาหัวเราะข้า"

เจียงหย่งมองท่านอ๋อง แล้วมองหัวหน้าเฟิงซี สีหน้าฉงนสนเท่ห์ เขายังมีทันพูดอะไรไหนหัวหน้าเฟิงถึงรู้ว่าบุรุษที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาคือลั่วเทียนหยาง หาใช่คนอื่น

"ตลกมากเชียวละ นึกไม่ถึงว่าเสด็จจาสิบสามผู้สง่าผ่าเผยจะตกที่นั่งลำบากเช่นนี้ได้" เฟิงซียังคงหัวเราะร่าอยู่นั่นเอง ใบหน้างามละมุนไม่มีอาการตื่นตระหนกงงวยสัณนิด

นับแต่เล็กเขาก็มีความสามารถพิเศษซึ่งต่างไปจากคนทั่วไป ดวงตางามล้ำเลิศคู่นี้สามารถมองเห็นรูปร่างกายตรงเข้าไปถึงวิญญาณภายในได้เนื้อหนังได้ ดังนั้นดวงวิญญาณกุตผีปีศาจที่เข้าสิงร่างมนุษย์เหล่านั้นจึงยากจะรอดพ้นตาทิพย์ของเขาไปได้ และช่วงขณะนี้เขากำลังมองดวงวิญญาณของเสด็จจาสิบสามที่อาศัยร่างกายของชายอีกคนยืนอยู่หน้าดำหนัก จึงย่อมรู้แจ้งแก่ใจเป็นธรรมดา

พรสวรรค์อันไม่ธรรมดาเช่นนี้ของเฟิงซีหาใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะล่วงรู้ ลั่วเทียนหยางนับว่าเป็นหนึ่งในคนจำนวนไม่กี่คนที่รู้เรื่อง

"มีหนทางแก้ไขหรือไม่"

เฟิงซีหรือตา นิ้วเรียวยาวลูบไปมาอยู่ตรงคางได้รูปของเขา "เรื่องนี่ข้าไม่ค่อยแน่ใจนัก ต้องหาตัวคนทรงที่สามารถติดต่อกับแดนสวรรค์และโลกวิญญาณให้ได้ก่อน เพื่อถามให้รู้แน่ชัดก่อนว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นค่อยเรียกวิญญาณของท่านกลับมา สิ่งสำคัญก็คือคนทรงประเภทนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ เสตีจ้อลีสสามจำต้องอาศัยฐานะตัวตนนี้ไประยะหนึ่งก่อน"

"ต้องรอนานแค่ไหน"

"ยากจะบอกได้"

ลั่วเทียนหยางคิ้วตก เลิกขยี้เสื้อขึ้นแล้วนั่งลง "เช่นนั้นระหว่างนี้ข้าก็จะอาศัยอยู่ที่นี้ไปก่อน"

เฟิงซีประหลาดใจ พัดจีบในมือโบกพัดอยู่ตลอด "มิได้โดยเด็ดขาดนะเสตีจ้อลีสสาม"

"ทำไมจะมีได้" จะให้เขากลับไปบ้านสกุลมู่อะไรนั้น แล้วใช้ชีวิตของผู้อื่นหรือไร ชี เหลวไหลน่า!

"ต้องมีได้อยู่แล้ว ตอนนี้เสตีจ้อลีสสามอาศัยฐานะตัวตนของผู้อื่นอยู่ หากจู่ ๆ ก็หายตัวไป เช่นนั้นครอบครัวของเขาจะร้อนใจระวนกระวายเพียงใด"

"นั่นเกี่ยวอะไรกับข้าด้วย" ตอนนี้เขายังแทบเอาตัวไม่รอด ใครจะมีแกใจไปสนผู้อื่นกันเล่า

"เอ่? กล่าวเช่นนี้มิได้น่า สาเหตุที่เสตีจ้อลีสสามมาเข้าสิงร่างของคนผู้นี้แสดงว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าของร่างคนเดิมแน่ บางทีอาจเกี่ยวพันกับสาเหตุที่ดวงวิญญาณของท่านหลุดลอยออกจากร่างก็ได้นะ และก็เป็นที่

ในเงื่อนงำที่จะช่วยให้วิญญาณท่านกลับเข้าร่าง อีกอย่าง หากท่านกลับคืนร่างของท่านมิได้ตลอดไป อย่างน้อยที่นั่นก็มีที่ให้พักพิงมิใช่หรือ"

ใช่อะไรกันเล่า!!!

ลั่วเทียนหยางถลึงดวงตาเห็นซาใส่เฟิงซีที่ระบายยิ้มเต็มหน้า รู้สึกว่าเจ้าหลานชายคนนี้ฉวยโอกาสกลั่นแกล้งผู้เป็นอาอย่างเขา เจ้าหนุ่มไร้น้ำใจคนนี่! เขายังดีกับเจ้าหลานอกตัญญูไม่พออีกหรือ อุตส่าห์ปิดตาข้างหนึ่งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ปล่อยให้เขากรรโชกทรัพย์สินเงินทองของขุนนางละโมภฉ้อฉลเหล่านั้นโดยไม่พูดอะไร อยู่ในวังได้ของกินของใช้ดี ๆ อะไรมาก็ล้วนให้คนส่งมาให้ แล้วยังไม่รู้จักสำนึกบุญคุณอีก

"เสด็จอาสิบสาม นี่หลานคิดเพื่อตัวท่านด้วยใจจริงหรอคะ เสด็จอาสิบสามโปรดใคร่ครวญให้ดี ระหว่างที่หลานยังหาตัวคนทรงให้ท่านมิได้ ก็ขอให้เสด็จอาสิบสามอาศัยตัวตนของคนผู้นี้ใช้ชีวิตไปชั่วครวเรเถิด อย่างน้อยจะได้ไม่ทำให้ชีวิตของผู้อื่นยุ่งเหยิง ให้ครอบครัวของเขาเป็นกังวล..."

ใคร่ครวญให้ดีรี

ในห้วงความคิดของลั่วเทียนหยางผุดภาพจินสุ่ยมาแล้วซึ่งเรียกตนเองเป็นภรรยาของเขาวาบขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ หากเขาหายตัวไป นางจะเป็นเช่นไรนะ พอดคิดได้ดังนี้ ในอกก็เกิดความรู้สึกหงุดหงิดกังวลขึ้นมาบ้าง ๆ ...บาง...จนไม่อาจบางไปกว่านี้ได้อีกแล้ว...

2

ล้วยเทียนหยางเพิ่งเดินเข้าไปในเรือนใหญ่ของสกุลมู่ ก็ได้ยินเสียงคุด่า ลอยมาจากห้องโถงใหญ่ จึงเดินเข้าไปใกล้อย่างเงียบเชียบ มองเห็นได้จากไกลๆ ว่าผู้หญิงที่ชื่อจินสุ่ยมานกำลังคุกเข่าอยู่บนพื้น สองมือประสานกัน แน่น ดวงหน้าซีดขาว ซ้ำยังมีน้ำตาไหลรินลงมาให้เห็นอยู่รำไร

"เจ้านี้เป็นอย่างไรนะ เพิ่งแต่งเข้ามาไม่ถึงสองเดือน อาการป่วยของ มู่ซางทชุดหนักลงทุกวันไม่ว่า ตอนนี้อย่างถึงขนาดหายตัวไปอีก? นางผู้หญิง คนนี้ที่แท้ตอนอยู่ตามลำพังเจ้าปฏิบัติเช่นไรกับมู่ซางกันแน่ ทำให้ลูกกตัญญู เช่นเขาจากไปโดยไม่บอกคนเป็นแม่อย่างข้าสักคำ บอกมานะ! ที่แท้เจ้า ทำอะไรลูกชายข้ากันแน่"

แม่เผ่ามู่โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง พุดพลางเอาไม้เท้าตีลงบนร่างลูกสะใภ้ ไปด้วย...

"ข้าบอกตั้งแต่แรกแล้วว่าผู้หญิงเช่นเจ้ารูปโฉมเป็นกาลกิณี! รูปร่าง

หน้าตางามย้วยวนตั้งมารปีศาจ หน้าตาเปล่งปลั่งปานดอกท้อ บอกมานะ! เจ้าไปคบชู้กับใครข้างนอกกลับหลังมู่ซางของเรา แล้วมู่ซางเกิดรู้เรื่องเข้า ไข่หรือไม่? หา? รีบบอกมาเร็วเข้า! หาไม่ ข้าจะตีเจ้าให้ตาย!"

ไม่เท่าตีลงบนร่างฉินสู่ยมันครั้งแล้วครั้งเล่า นางกัดฟันแน่น ไม่กล้าร้องเจ็บและมีได้อ่อนนอนขอร้องเช่นกัน ได้แต่คุกเข่าตัวตรงอยู่ตรงนั้นโดยมิได้ส่งเสียงสักแอะ น้ำตายังคงรินไหลไม่ขาดสาย

มู่หลินบุตรชายคนรองของสกุลมู่ทนดูต่อไปไม่ไหว ขณะกำลังจะเข้าไปห้ามปรามมารดาที่ฟาดไม้เท้าลงบนร่างฉินสู่ยมันอย่างต่อเนื่อง กลับได้เห็นมู่ซางพี่ชายคนโตซึ่งทุกคนตามหาตัวอยู่นานเดินสีหน้าเยือกเย็นเข้ามาในห้องโถง

"พวกเจ้ากำลังทำอะไรนะ" ลีวเทียนหยางสองมือโพล่หลัง ดวงตาเฉียบคมทั้งคู่กวาดมองทุกคนที่อยู่ในห้องโถงรอบหนึ่ง สุดท้ายก็หยุดลงบนดวงหน้าเล็กที่อาบด้วยหยาดน้ำตาของฉินสู่ยมัน บนดวงหน้านั้นปราศจากรอยคับแค้นชิงชัง ยามดวงตาเหลือบขึ้นมองเขา แววตาเผยให้เห็นเพียงความโล่งใจ

"พี่ใหญ่! ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว! ทุกคนตามหาตัวพี่จนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว! ท่านพาร่างกายป่วยกระเสาะกระแสะไปที่ไหนมา ถึงได้หายตัวไปตั้งครึ่งค่อนวันไม่กลับมาสักที" มู่หลินเปิดฉากต่อว่าก่อนเป็นคนแรก ที่ร้านค้ามีงานล้นมือแต่ๆ มารดากลับสั่งให้ทุกคนออกตามหาตัวมู่ซางพี่ชายคนโต เขานึกโมโหอยู่ในใจมานานสองนานแล้ว

แม่แต่่มู่ถิ่งตาใส่มู่หลินคราหนึ่งค่อยเดินหน้าตายิ้มแย้มเข้าไปหาลูกคนโต "ลูกแม่ เจ้าไปไหนมา ทำเอาแม่ร้อนใจจนเกือบจะแจ้งทางการแล้ว!"

ลั่วเทียนหยางเม้มปากเอ่ยน้ำเสียงราบเรียบว่า "แค่ออกไปข้างนอกเท่านั้น ไข่ตื่นตุ้มกันไปหน่อยแล้วหรือไม่"

แม่เฒ่ามู่อั่งงั้นไป นึกไม่ถึงว่าบุตรชายผู้อ่อนโยนกตัญญูเสมอมาจะพูดกับนางเช่นนี้ได้ "ลูกจ๋า เพราะแม่เป็นห่วงเจ้านะสิ เจ้าก็รู้ดี สุขภาพเจ้าไม่แข็งแรง มิได้ออกไปไหนมาไหนนานแล้ว หากวันดีคืนดีนี่ก็ยกออกไปเดินเล่นข้างนอกจริงๆ ก็บอกแม่สักคำ จะได้ให้คนติดตามไปด้วย หากเจ้าออกไปอย่างนี้แล้วเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้น เจ้าจะให้แม่มีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร"

พูดไปๆ แม่เฒ่ามู่อั่งงั้นมา

ลั่วเทียนหยางเลิกคิ้วขึ้นอย่างรำคาญ เขาเติบโตอยู่ในวังมาตั้งแต่เล็ก จึงไม่คุ้นเคยกับความรักระหว่างมารดาและบุตรแม้แต่น้อย และก็เบื่อหน่ายรำคาญที่พระมเหสีและเหล่าสนมนางในทั้งหลายเหล่านั้นชอบใช้เล่ห์กลเช่นนี้จูงจุมูกผู้คนยิ่งนัก ดังนั้นตั้งแต่เล็กเขาจึงไม่หลงกลง่าย ๆ หากเขาเกิดหลงกลละก็ คงไม่สามารถทำตนเป็นอ่องที่เอาตัวออกห่างอำนาจการปกครอง วันทั้งวันเอาแต่เที่ยวเล่นหาความสำราญอย่างถูกทำนองคลองธรรมได้หรอก

"ต่อให้เป็นห่วงข้าอย่างไรก็ไม่ควรเอาความโกรธมาลงกับภรรยาของข้า นางเป็นผู้หญิงของข้า พอสามีไม่อยู่บ้านก็ถูกผู้อื่นข่มเหง ดูท่าฐานะของข้าในบ้านนี้จะไม่สลักสำคัญแม่แต่น้อย" พอลั่วเทียนหยางกล่าวจบทุกคนที่อยู่ในห้องโถงใหญ่ก็มองไปที่เขาเป็นตาเดียว

แม่เฒ่ามู่อั่งงั้นตะลึงงงวย มู่หลินเองก็งงัน สองสาวใช้บ้านสกุลมู่อั่งงั้น มีหน้าที่ปรนนิบัติผู้หญิงเฒ่ากับคุณชายรองถึงกับลืมหูลืมตา

ขึ้นมองคุณชายใหญ่จากด้านข้าง ยังมีฉิ่งสู่ม่านที่คุกเข่าอยู่บนพื้นด้วย
อีกคน ดวงตาหม่นหมองทั้งจับจ้องเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ

เขา...กำลังพูดเข้าข้างนางอยู่หรือ เพราะเวทนาสงสารนางหรือ

นับตั้งแต่นางแต่งเข้าสกุลมู่มา ไม่ว่านางจะเป็นฝ่ายถูกหรือว่าผิด ยาม
ที่มารดาสามีดูตัวว่ากล่าวนาง มู่ซางมักจะยืนอยู่ข้างมารดา ตำนินว่านาง
ไม่ได้ไปด้วย แต่ตอนนี้...เขากำลังพูดเข้าข้างนางอยู่หรือ

ไม่ว่าจะใช่หรือไม่ ความอบอุ่นพลันท่วมทับขึ้นมาในใจของนาง น้ำตา
เอ่อคลออยู่ในดวงตาด้วยความซาบซึ้ง

"ลูกขึ้นสิ" ล้วเทียนหยางยื่นมือให้นางที่คุกเข่าอยู่บนพื้น

ฉิ่งสู่ม่านจ้องมองเขาด้วยอาการลังเล ก่อนจะมองแม่เฒ่ามู่ซึ่งอยู่
ข้างหลังเขาแวบหนึ่ง แม่เฒ่ามู่มิได้ว่าจะไร กลับเบือนหน้าหนีไป มือที่กุม
ไม้เท้าดูเหมือนจะสั่นเทา

ฉิ่งสู่ม่านถอนหายใจคราหนึ่ง จับมือของสามีแล้วโงนเงนลุกขึ้น แต่
ขาข้างหนึ่งพลันอ่อนยวบ ร่างทั้งร่างทำท่าจะทรุดลง เคราะห์ดีที่แขนมีพลัง
คู่หนึ่งโอบอุ้มนางไว้ได้ทันท่วงที...

"อา!" ร่างทั้งร่างของนางถูกช้อนขึ้นกลางอากาศ นางจ้องสามีของ
ตนด้วยสีหน้าตกตะลึง "สามี ท่าน...รีบวางข้าลงเถิด!"

เขาจะอุ้มนางไหวได้อย่างไร เขาเป็นคนป่วยนะ!

ล้วเทียนหยางไม่สนใจแม้แต่น้อย อุ้มนางมุ่งหน้าไปทางห้องของทั้งคู่
แม่เฒ่ามู่และมู่หลินที่อยู่ในห้องโถงตกตะลึงพริ้งเพริดไปอีกครา ขณะ
มองตามเงาร่างสูงใหญ่ขึ้นไปก็รู้สึกคล้ายมองคนอื่นอยู่

"มู่หลิน อาการป่วยของพี่ชายเจ้าไข้ดีขึ้นมากแล้วหรือไม่" นางมอง

อย่างไร มู่ซางที่อุ้มสะใภ้ขึ้นอย่างง่ายตายคนนั้นก็มิใช่มู่ซางคนเดิมที่ก่อนหน้านี้ได้แต่นอนป่วยกระเสาะกระแสะอยู่ในห้องตลอด "จะเป็นเพราะลูกสะใภ้หรือไม่ว่า เพราะนางแต่งเข้าสู่กลมาขบไล่ความอับมงคล พี่ชายของเจ้าก็เลยหายป่วยขึ้นทันตาเห็นใช่หรือไม่"

"มู่หลินไม่ทราบหรอกท่านแม่ ช่วงนี้งานยุ่งมาก ข้ามิได้เห็นหน้าพี่ชายมาตั้งนานแล้ว" ดวงตาของมู่หลินฉายแววหวั่นวิตก เคลือบแคลง และงุนงงไม่เข้าใจวามผ่าน

"อย่างนั้นรี" สายตาของแม่แต่่มู่ย้ายไปมองหน้าบุตรชายคนรอง "มีเวลาก็เอาใจใส่พี่ชายเจ้าบ้าง เขามีได้ออกจากห้องไปไหน เจ้าก็ควรไปเยี่ยมเขาในห้องบ้าง"

"ขอรับท่านแม่ ลูกทราบแล้ว" ปากมู่หลินรับคำเป็นมั่นเหมาะ แต่ดวงตากลับทอแววเย็บเย็น

เอาใจใส่มู่ซางปะหรือ ดูท่าจะต้องเอาใจใส่พี่ชายบ้างจริงๆ เสียแล้วหาไม่ แม้แต่อาการป่วยของพี่ชายคนโตดีขึ้นบวบับได้อย่างไรก็ยังไม่รู้แน่ชัดเห็นทีจะยุ่งแน่...

ในห้อง แสงเทียนวูปไหวแผ่วเบา

จินสู่ม่านถูกอุ้มขึ้นเตียง ดวงหน้าซึ่งเดิมซีดขาวเต็มไปด้วยรอยน้ำตาอาบย้อมเป็นสีแดงเรื่อมอมเมาผู้คนด้วยความเงินอายุ มือใหญ่ของลั่วเทียนหยางยังวางอยู่ตรงเอวอรรขของนาง รู้สึกได้ถึงอาการสั่นสะท้านและอ่อนไหวของหญิงสาวผ่านฝ่ามือใหญ่ได้รางๆ

เป็นเด็กสาวอ่อนเยาว์ไร้เดียงสาคนหนึ่ง

แม้จะเกล้าถวาย แต่งเป็นภรรยาผู้อื่นแล้ว ปฏิบัติที่มีต่อบุรุษกลับ
อ่อนท้อไร้เดียงสาชวนให้คนอดอยากย่ำยีมิได้...

ดวงตาร้อนแรงตักตองดวงหน้าแดงนวลของนางแน่วหนึ่ง ล้วนเขียนหยาง
รู้สึกได้ว่าท้องน้อยหดเกร็งระลอกหนึ่ง ความปรารถนาของบุรุษเพศเช่นนั้น
เขาคุ่นเคียดยิ่ง ต่อให้ร่างกายมีไซ้ของตน แต่ความรู้สึกทุกอย่างล้วนไม่ผิด
ไปจากตนเองในอดีตแม้แต่บ่อย

"สามี..." นางยังไม่เคยผ่านมือชาย แต่ก็ฉลาดเฉลียว ทำให้ไม่มีทาง
เข้าใจความปรารถนาที่มีต่อนางในแวตตาของบุรุษตรงหน้าผู้นี้ผิดไปแน่
เขาไม่เคยมองนางเช่นนั้นมาก่อน จ้องมองจนร่างนางอ่อนปวกเปียกไปหมด
สิ้นสะท้านราวกับใบไม้ร่วงที่ปิดปลิวอยู่นอกหน้าต่าง

หากกล่าวจากจุดยืนของผู้ชายคนหนึ่ง เขาอยากได้ตัวนาง แต่เขา
จะครอบครองนางมิได้

เพราะในสายตางานาง เขามีไซ้ตัวเขา และเพราะนางเป็นภรรยาของ
บุรุษอื่น ไม่ว่าจะพูดอย่างไรเขาก็ไม่อาจครอบครองนางภายใต้สถานการณ์
พรรค์นี้ได้

ล้วนเขียนหยางลุกขึ้นเพื่อทิ้งระยะห่างระหว่างกันและกัน กล่าวเสียง
เรียบว่า "ถอดเสื้อนอกออกสิ!"

ฉินสุ่ยมานที่นั่นอยู่ริมขอบเตียงอิงไปชั่วครู่ ก่อนจะค่อยๆ ปลดเปลื้อง
เสื้อนอกออกอย่างว่าง่าย เผยให้เห็นริ้วแขนขาวดุจหิมะของนาง รวมถึง
ทรวงอกอ้อมที่ไพล่พันเอี้ยมออกมาข้างหนึ่ง ขณะเดียวกันก็เผยร่างกายที่ถูก
ตีจนฟักข้าวแดงของนางออกมาให้เขาได้เห็นอยู่ในสายตาเช่นกัน

ล้วนเขียนหยางสบถออกมาเบาๆ เสียงหนึ่ง ก่อนจะล้วยยาชนิดขี้ผึ้ง

ขวดหนึ่งที่ขอมมาจากเฟิ่งซีในแขนเสื้อตุนออกมา นั่งลงบนเตียง ทายาตรง
แผลถูกตีให้นางด้วยตนเอง

เคราะห์ดีที่เขาขอยารักษาบาดแผลมาจากเฟิ่งซีหลายขวด พร้อมด้วย
ยารักษาชีวิตจำนวนหลายเม็ด รวมถึงเข็มเงินทดสอบพิษเล่มหนึ่ง คนมีฐานะ
เป็นอ่องเช่นเขา เดินไปไหนก็ต้องระวังตนให้ดีก่อน โดยเฉพาะยามอยู่ข้างนอก
ยิ่งต้องรอบคอบ แต่เนื่องจากเขาถูกสลักร่างโดยไร้สาเหตุ จึงไม่มีของเหล่านี้
ติดตัวอยู่เลย ได้แต่ขอจากเฟิ่งซีมาใช้แก้ขัดไปก่อน

"เจ็บมากหรือไม่" เขาถาม

"ไม่หรอก..."

"ขอร้องไม่เป็นหรือไร นางตีเจ้าอย่างนี้ประจำหรือ"

นาง! ฉินสู่ม่านอึ้งงันไปชั่วครู่ค่อยเข้าใจว่า "นาง" ที่เขาพูดถึงคือ
แม่แต่่ามู่ผู้เป็นมารดา

"ไม่หรอก" นางสิ้นศรัทธาแล้วเบา "เพราะท่านหายตัวไป นางโกรธ
มากถึงได้เป็นอย่างนั้น"

"งั้นรี?" ลั่วเทียนหยางแบ่ปาก "หากข้าไม่กลับมา เจ้าไม่ถูกตีตายหรือ
หรือ จะหนีหรือไม่"

เอ้? นางมองเขาอย่างอึ้งงัน

เขาเลิกคิ้วมองตอบนาง "ข้าถามเจ้าว่าจะหนีหรือไม่ จะคุกเข่าให้คน
ตีเจ้าจนตายอยู่ที่นั่นจริงนะหรือ"

ฉินสู่ม่านไม่เอ่ยวาจา ได้แต่นั่งเงิบพลางจ้องมองเขา

ลั่วเทียนหยางเองก็มิได้คาดคั้นถามต่อ ทายาให้นางอย่างตั้งอกตั้งใจ
สายตามิได้มองไปที่ทรวงอกของนางเลยสักครา

ผ่านไปพักใหญ่จินสุ่ยมานค่อยเข้าใจเรื่องหนึ่ง บุรุษผู้นี้สั่งให้นางถอดเสื้อมิใช่เพื่อจะกอดนาง แต่เจตนาจะททายาให้นางเพียงแค่นั้น นางอบอุ้มหัวใจขึ้นมาอีกครั้ง ความรู้สึกถูกรักทะนุถนอมพรรณคนไม่เคยได้สัมผัสมานานแล้ว พาให้นางแทบจมูกขึ้นมา

เมื่อล้วยเทียนหยางททายาพร้อมกับสวมเสื้อนอกให้นางเสร็จ ดวงตาของจินสุ่ยมานก็ทอแววมืดหวังจางๆ ความมืดหวังนั้นเขามองเห็นอยู่ในสายตาดจริงๆ เลย...

เขาเกลียดตนเองในตอนนี้นัก! มัวทำตัวเป็นสุภาพชนอะไรอยู่ได้ เขา ล้วยเทียนหยางอยากได้ผู้หญิงเคยต้องอดทนอดกลั้นที่ไหนกัน

"สาวใช้ที่ข้าเห็นอยู่ในห้องโถงเมื่อครู่ทำหน้าที่ปรนนิบัติใครรี"

นางอึ้งไปชั่วครู่ค่อยตอบว่า "ปรนนิบัติท่านแม่กับน้องสามมี"

"แล้วข้าล่ะ?"

"มีข้าคอยปรนนิบัติ"

ล้วยเทียนหยางเลิกคิ้วขึ้น "สกุลมู่ยากจนมากหรือ"

"เอ?" ท่าทางงงันของนางช่างน่ารักเหลือเกิน

"อยู่เรือนหลังใหญ่เพียงนี้มีสาวใช้แค่สองคนกับข้ารับใช้ชายอีกหนึ่ง เห็นทิวทัศน์ตระการกลองอยู่ในสภาพตกต่ำกระมัง สกุลมู่ทำอะไรหรือ" เขาถามไปอย่างนั้น

จินสุ่ยมานงงันไปอีกครา พุดอะไรไม่ออกสักคำ คล้ายกับลื่นถูกกัดขาดไปแล้ว

ที่แท้สามมีใกล้จะหายดีแล้ว หรือว่าป่วยหนักเกินเยียวยาอาการจึงกลับดีขึ้นก่อนตายกันแน่ ทั้งที่เป็นคนป่วยออดๆ แอดๆ กลับสามารถอุ้มนาง

ขึ้นอย่างง่ายดาย ซ้ายยังอุ้มกลับมาถึงห้องได้! ทั้งที่ดูแข็งแรงเป็นปกติดี แต่กลับเอาแต่ถามเรื่องของสกุลมูที่เขาควรจจะรู้ดีอยู่แล้วเหล่านี้อยู่ได้...

"สามมี ท่านเป็นอะไรไป" นำแปลกยิ่งนัก และชวนให้คนห่วงกังวลเหลือเกิน

ลั่วเทียนหยางมองดวงหน้าที่เคร่งเครียดระคนทวนวิตกของนางแล้ว ก็เกิดอารมณ์ดีขึ้นมาทันใด

ดูท่ามีคนทุกขใจว่าเขาเสียอีก ผู้หญิงคนนี้คงถูกคำถามและพฤติกรรมแปลกประหลาดติดกันเป็นชุดของเขาทำให้มีนงไปหมดแล้วกระมัง

"ข้าอยากอาบน้ำชำระร่างกาย เรียกสาวใช้สองคนนั้นยกน้ำร้อนถังใหญ่มาให้ข้าที" ทั้งเนื้อทั้งตัวมีแต่กลิ่นยา ทำให้คนครั้นเนื้อครั้นตัวเหลือทน "ยังมีอีกนะ อย่าเอายาบ้า ๆ อะไรให้ข้ากินอีก กลิ่นเหม็นเกินทน ทำให้คนได้กลิ่นทีก็อึดอัดไปหมด!"

ฉินสู่ยม่านมองเขาอย่างอึ้งงัน "แต่ว่าสามมี ท่านป่วยอยู่นะ..."

"ข้ามิได้ป่วย..." ครั้นเห็นนางทำหน้าที่ชอบกลอีกครั้ง ลั่วเทียนหยางค่อยเสริมขึ้นอีกหนึ่งประโยค "ข้าหมายความว่าหายดีแล้วนะ"

"แต่ว่า..." บทจะหายดีก็หายดีปั๊บได้อย่างไร นางไม่เข้าใจเลยสักนิด

"ทำตามทีบอกเป็นใช้ได้ อย่าเอาแต่ขัดคำสั่งข้าอยู่เรื่อย" ลั่วเทียนหยางเดินออกจากห้อง ขณะไปถึงข้างประตูก็ชะงักฝีเท้า กล่าวว่า "ข้าจะไปชมดอกไม้ น้ำเตรียมเสร็จเมื่อไรค่อยเรียกข้า ยังมีอีกนะ ให้พวกสาวใช้ไปทําเจ้าทําลงมือ ถ้าข้ารู้ว่าเจ้าทำเองละก็ ข้าจะตีกันเจ้า"

สิ้นคำ ร่างลั่วเทียนหยางก็หายลับไปนอกประตู ทั้งให้ฉินสู่ยม่านหน้าแดงด้วยความเขินอาย ร่างกายยังรู้สึกร้อนวูบวาบเพราะถ้อยคำสนทสนม

ของเขาที่ว่าจะตีกันนาง

เพราะอะไรนะถึงได้รู้สึกอยู่ตลอดว่าสามีในวันนี้ต่างไปจากสามีที่แล้ว
มา

อาจกล่าวได้ว่านี่เป็นครั้งแรกที่นางหน้าแดงใจเต้นรัวเพราะสายตาที่
สามีมองตน...

นางนึกว่านางจะต้องเฝ้าคนป่วยหรือไม่ก็ป้ายวิญญาณไปจนกระทั่ง
แก่เฒ่าโดยมิได้รับความรักใคร่ใดๆ เสียแล้ว แต่วันนี้...

มุมปากของฉินสู่ยมันยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเงินอายอ่อนหวาน

ถึงแม้วันนี้สามีจะแปลกไปบ้าง แต่นางกลับรักสามีที่เป็นอย่างนี้ยิ่ง
นัก สามีคนที่ปกป้องนาง สงสารนาง โอบอุ้มนาง ทำให้นางรู้สึกว่ามีที่พึ่ง
เป็นครั้งแรก...

เบื้องหลังฉากบังตา เกรว้างอรชรกำลังผุดลุกผุดนั่งง่วนอยู่

เรือนกายสูงยาวเปลือยเปล่าแช่อยู่ในถังไม้ใบใหญ่ไปเจียบ ๆ
ลัว่เทียนหยางอำสองขาออก ดวงตาทั้งคู่ปรือลงนิด ๆ ให้ฉินสู่ยมันใช้ผ้า
เช็ดตามร่างกายเขา มือของนางแสนจะนุ่มลื่น และต้องถูกร่างกายของเขา
โดยมิได้ตั้งใจ โดยเฉพาะยามสัมผัสสูกุญแจออก เขาถึงขนาดส่งเสียงคำราม
แผ่วต่ำอยู่ในใจอย่างยากจะควบคุมตนเอง

เขาพบว่ากรให้ฉินสู่ยมันมาปรนนิบัติเขาอาบน้ำเป็นเรื่องผิดพลาด
ใหญ่หลวง ให้อย่างไรเขาก็เป็นบุรุษแข็งแกร่งกำยำเปี่ยมกำลังวังชาคนหนึ่ง
ให้ผู้หญิงมาสัมผัสและต้องอย่างซิดเชื่อเช่นนี้ ไหนเลยจะข่มกลั่นความ
ปรารถนาที่คุโชนนั้นได้

ฉินสู่ยมันไม่รู้แม่แต่น้อยว่าสัมผัสของนางนำความทรมานมาสู่บุรุษเพศมากเพียงใด นับตั้งแต่นางแต่งเข้าสู่สกุลมา การปรนนิบัติสามีอาบน้ำก็เป็นหน้าที่อันพึงกระทำ นางดูแลสามีเช่นคนป่วยมาตลอด สามีเองก็นานๆ จะอาบน้ำที นางจึงต้องเช็ดตัวให้เขาอย่างถ้วนทั่วทุกครั้ง ไม่เว้นแม้สักตารางนิ้ว ครึ่งนี้ก็เช่นเดียวกัน เพียงแต่...เมื่อมีน้อยของนางพร้อมด้วยผ้าเคลื่อนไปตรงหว่างขาของสามี มือใหญ่ข้างหนึ่งกลับคว้ามือของนางไว้...

"พอแล้ว ข้าทำเอง" ฉินสู่ยมันได้จับนางกลืนกินโดยไม่สนผลที่จะตามมาแน่

"สามี นี่เป็นหน้าที่ของข้านะ" ฉินสู่ยมันเหลือบตาขึ้นมองเขาอย่างไม่เข้าใจ กลับได้เห็นสองตาเรืองโรจน์ลุกโชนประหนึ่งไฟป่าลูกกลมเผาผลาญมาทางนาง พาให้นางสะท้านใจขึ้นมาอย่างประหลาด ริมเบือนหน้าหนีไป "ข้าก็ทำเช่นนั้นมาตลอดนี้สามี ทำไมวันนี้มิให้ข้าปรนนิบัติล่ะ..."

กล่าวไปได้ครึ่งประโยค ฉินสู่ยมันก็พลันเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่างที่มีรูปร่างแปลกประหลาดอยู่ในน้ำ ทั้งตรง ทั้งซุกซัน ทั้งมีขนาดใหญ่อย่างยิ่ง นั่นเป็นสิ่งที่นางไม่เคยเห็นมาก่อน...ไม่สิ ควรกล่าวว่ายักษ์จะเคยเห็น แต่มิได้มีรูปร่างหน้าตาอาจน่าเกรงขามเช่นนี้...

"อ้อ!" นางเข้าใจในทันทีว่าสิ่งนั้นคืออะไร ร้องอุทานออกมาอย่างเงินอายเสียงหนึ่ง ผ้าในมือร่วงลงไปใต้น้ำ ร่างทั้งร่างกระเด็นผละออกไป หน้านางแดงช้ำจนแทบลุกเป็นไฟ ยกมือทั้งคู่ขึ้นปิดตาตนเองไว้ตามสัญชาตญาณ ร่างนุ่มละมุนอรชรสั่นสะท้านไม่หยุด

ลั่วเทียนหยางมองปฏิกิริยาทั้งหมดของนางอยู่ในสายตา หัวเราะฮาๆ ออกมาทันควัน

"ข้าว่านะภรรยา ทำทางของเจ้าทำให้ข้าคิดไปว่าเจ้าไม่เคยเห็นมันมาก่อน แต่งเข้ามาทีนานแล้วมิใช่หรือ เจ้าสิ่งนี้ไม่เคยได้ใกล้ชิดเจ้ามาก่อนหรือไร"

"อะไรนะ...เรื่องนั้น...สามี ทำไมท่านถึงกล่าวเช่นนั้น" ดวงหน้านาง ร้อนผ่าวต้งไฟ ไม่กล้ามองหน้าเขาด้วยซ้ำ "เรื่องนั้น...สามี...ท่านร่วมห่อ...มิได้มิใช่หรือ นอกจากนี้ ทำไมมันถึงใหญ่ขึ้นล่ะ ที่แล้วมาข้าอาบน้ำให้ท่าน ก็ไม่เห็นเคยเป็นอย่างนี้มาก่อน...ข้าหมายถึง...สิ่งนั้น..."

สวรรค! จะให้นางพูดอย่างไร

ไม่สิ! นางกำลังพูดอะไรอยู่กันนะ สวรรค! นางเป็นสาวเป็นนางนะ ต่อให้แต่งเป็นภรรยาคนแล้ว ความจริงนางก็ยังเป็นหญิงพรหมจารีอยู่ล่ะ! แล้วจะให้กล่าววาจาหน้าพรคนี้ได้อย่างไร

"ความหมายของเจ้าคือ...เจ้ายังเป็นสาวพรหมจารีอยู่รึ" ล้วงเทียนหยาง เก็บงำรอยยิ้ม แววตาคุ่นคิดจับจ้องแว่นิ่งไปที่คदनามซึ่งอายจนเนื้อตัว สั่นสะท้านไม่หยุดอยู่ข้างถึงไม้ เป็นไปได้รึ หญิงสาวคนนี้ยังเป็นสาวบริสุทธิ์ อยู่รึ

ได้ยินดั่งนั้นฉินสู่ยมันก็ลดมือที่ปิดหน้าลงอย่างไม่ยกจะเขือ จ้องมอง เขาอย่างโกรธเคืองระคนเจ็บช้ำน้ำใจ "สามี ท่านหมายความว่าอย่างไร"

ล้วงเทียนหยางมองนาง ริมฝีปากตะแแต้มรอยยิ้มที่อ่อนบางเป็นที่สุด "ข้าแค่ถามดูเท่านั้น..."

"สามี! ท่านหมิ่นเกียรติของข้าเช่นนี้ได้อย่างไร ข้าตัวอย่างไรสกุลฉินของเราที่เคยเป็นปัญญาชนมาหลายชั่วคน หากมิใช่เพราะพลาดท่าเสียทีคนชั่ว ไท่นเลยจะตกต่ำถึงขั้นขายข้าเข้าสกุลมู่เพื่อขับไล่อัปมงคล เพราะ

อย่างนี้ท่านเลยดูแคลนข้าหรือ คิดว่าข้าเป็นหญิงใจง่ายที่เกี่ยวขึ้นเดียวกับผู้ชายตามใจชอบพรรคนั้นหรือ"

"ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น..."

"เช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร สามิไม่เคยแม้แต่จะต้องข้าสักครั้ง กลับถามข้าว่ายังเป็นหญิงพรหมจารีอยู่หรือไม่ เช่นนี้มีใครดูหมิ่นว่าข้าเป็นหญิงใจง่ายทางอ้อมหรือ"

นาง...สีหน้าท่าทางยามโมโหขึ้นมาช่างน่าหลงใหลโดยแท้

เมื่อเทียบกับท่าทางยามนางนบขอบเขื่อฟัง คำก็สามีสองคำก็สามิ พรรคนั้น นางที่เป็นเช่นนั้นแลดูมีชีวิตชีวาว่ามาก ทั้งยังงดงามน่ารักและมีเสน่ห์อีกด้วย

"ข้าขอโทษ" ล้วนเทียนหยางมองนางอย่างจริงจัง เขาไม่นึกมาก่อนเลยว่าผู้หญิงคนนี้จะไม่เคยร่วมหอกับสามิผู้นั้นของนางมาก่อน ถึงได้ถามออกไปโดยมิได้ตั้งใจ เขาไม่มีเจตนา แต่นางกลับฟังแล้วถือเป็นเรื่องเป็นจริงเป็นจัง ไม่ว่าจะอย่างไร คนผิดคือเขา

ฉินสู่ยม่านมองเขาอย่างขุ่นเคือง พลังขบริมฝีปากเบาๆ

"ยังโกรธอยู่อีกหรือ"

"หามิได้"

ล้วนเทียนหยางถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ยว่า "ตระกูลปัญญาชนรี" จึงไม่แปลกที่แม้นางจะมีรูปโฉมเฝ้ายวนตราตริงคน แต่ขณะเดียวกันก็แฝงบุคลิกงามสง่าอยู่ด้วย

ฉินสู่ยม่านมองเขาอย่างงงวย

"เขียนอักษร อ่านตำรา หรือวาดภาพเป็นหรือไม่" เขาถามขึ้นอีก

ไต่ยีนดั่งนั้นดวงตาคู้งามของจีนสู่ม่านก็ทอประกายสว่างไสวสวยงาม เป็นที่สะดุดตาผ่านสายหนึ่ง

ทุกอย่างเหล่านั้นล้วนเป็นสิ่งที่นางรัก...รักมาก เพียงแต่...มิได้ตะมานานแล้ว

ทว่าประกายสว่างเจิดจ้านั้นคงอยู่เพียงชั่วพริบตาสั้น ๆ ก็ถูกนางจงใจใช้รอยยิ้มบางมากลบเกลื่อน "ก็แค่ความบันเทิงยามว่างในอดีตของข้าเท่านั้น ไม่ควรค่าแก่การพูดถึง"

ไม่ควรค่าแก่การพูดถึงรี

หากเป็นเช่นนั้นจริง ประกายระยิบระยับดุจดวงดาวที่ทอออกจากดวงตาของนางเมื่อครู่ไฉนจึงพร่างพรายจับตาถึงเพียงนั้นเล่า แม้ว่าเพียงครู่เดียวก็หายวับไปไร้ร่องรอย แต่กลับหลบเร้นสายตาที่แหลมคมมาแต่ไหนแต่ไรของเขาไปมิได้

นี่คงเป็นจุดจบในท้ายที่สุดของบรรดาชนชั้นสูงหรือขุนนางขุนนางในราชสำนักที่วงศ์สกุลล่มสลายกระมัง เส้นทางการเมืองมักเต็มไปด้วยหนามแหลมอยู่แล้ว เขาไม่นึกเห็นใจ ยังจะตำหนิดด้วยซ้ำ คนเราต้องรับผิดชอบชีวิตของตนเอง แม้หลายครั้งสิ่งต่างๆ จะมิได้ขึ้นอยู่กับตัวคนก็ตาม แต่นี่เป็นสิ่งที่ผู้เลือกเดินในเส้นทางการเมืองควรคำนึงถึงแต่แรก

ใครจะเหมือนเขา ชะตาฟ้าลิขิตให้เติบโตอยู่ในวัง แม้แต่สิทธิ์ที่จะเลือกยังถูกลิดรอนไป

"ขอบอะไรก็ต้องรักษาไว้สุดความสามารถ ยิ่งไปกว่านั้น การทำเรื่องพวกนั้นก็หาได้ยากเย็นอะไร" ลั่วเทียนหยางพูดขึ้นขณะใช้ผ้าเช็ดตามร่างกายของตน

ถึงไม่เลิกกันไป อาบแล้วไม่ค่อยสบายเนื้อตัวเท่าไร ไว้พรุ่งนี้เขาจะไป
แช่น้ำพุร้อนบนภูเขาที่ไปแช่นานๆ เป็นประจำสักกรอบ จะต้องขจัดกลิ่นยา
บนร่างของคนผู้นี้ออกไปให้หมดให้ได้ นอกจากนี้เขาต้องฝึกฝนร่างกายสัก
หน่อย แม้เขาจะไม่ว่าจะต้องอยู่ในร่างนี้ไปอีกนานเท่าไร แต่ออกกำลังให้มัน
แข็งแรงขึ้นหน่อย ตากแดดให้คล้ำขึ้นอีกนิด ถึงจะแลดูเป็นชายชาติตรีหน่อย

ลัว่เทียนหยางอาบน้ำพลางคิดไปถึงเรื่องอื่น ตั้งใจจะฉวยเวลาชั่ว
ขณะนี้เปี่ยมเบนความสนใจจากหัวข้อเดิมสักหน่อย เพื่อมิให้อีกประเดี๋ยวจ
ตอนลุกขึ้น นางจะตกใจจนขวัญเสียอีก ดังนั้นเขาจึงมิได้สังเกตว่าฉินสู่ม่าน
เอาแต่จ้องมองเขาด้วยสีหน้าประหลาดใจอยู่ตลอด

ดวงตาคู้งาม...หยาดน้ำพราวระยับอยู่ภายใน นางต้องกลืนอยู่นานมิ
ให้มันร่วงเผาะลงมาสู่่มสี่สู่มห้า

วาทของเขามือครุ่นนี้กระทบหัวใจนางอย่างประหลาด เขาไม่รู้หรือกว่า
คำพูดนั้นของเขาทำให้นางตื่นตันเพียงใด

ขอบอะไรก็ต้องรักษาไว้สุดความสามารถ...

นางทำได้จริงๆ นะหรือ

จับพู่กันขีดเขียนวาดภาพ ใช้ชีวิตเช่นในอดีตของนางอีกครั้ง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)